

ПОВІДОМЛЕННЯ

ЗАПОРОЗЬКА ЗАЛОГА БРАЙЛОВА ЗА БІОГРАФІЯМИ ЗАДУНАЙСЬКИХ КОЗАКІВ

Однією з важливих сторінок історії задунайських (турецьких) запорожців залишається їх служба у складі турецької армії. Дослідження даного питання розпочались на початку ХХ ст., але через брак необхідних джерел наявні монографії, дисертаційні дослідження та статті [2, 12, 24, 25] залишають чимало недостатньо розроблених аспектів, зокрема, участі задунайців у військових діях російсько-турецької війни 1806-1812 рр. Публікація має за мету розкрити формування та долю головної і найбільшої запорозької залоги, яка перебувала в турецькій фортеці Браїлів протягом 1807-1809 рр., походження і соціальний стан козаків, які входили до її складу, їх участь у війні. Для з'ясування цих питань залучено: відомий історіографічний доробок, спогади офіцерів російської армії, біографічні матеріали задунайців, які переходили з фортеці Браїлів на бік російських військ і давали свідчення в адміністративно-поліцейських установах.

З початком російсько-турецької війни 1806-1812 рр. (у листопаді 1806 р. російські війська перейшли дністровський кордон, а офіційно Туреччина оголосила війну Росії лише 18 (30) грудня), мобілізовані частини турецьких запорожців знаходились під загальним керівництвом браїлівського назиря Ахмет-паші і безпосереднім керівництвом кошового отамана Гната Коваля, місцем перебування якого також була фортеця Браїлів. Розміщувались залоги задунайців крім Браїлова ще в Русуку, Галаці, Ізмаїлі, Кілії, островах Дунайського гирла (козаки служили в турецькій річковій флотилії). Вони відрізнялись високою боєздатністю і, що особливо важливо, знанням зручних переходів через Дунай.

Разом з кошовим отаманом у Браїлові знаходилась старшина, зокрема писар Данило Білий, і духівництво [17;4]. У задунайців зберігалась адміністративно-управлінська структура, поділи на курені та інші атрибути козацького устрою. Можна також припустити, що тут знаходився задунайський військовий Кіш.

Вже у листопаді 1806 р. близько двох тисяч запорожців із Ізмаїла були переведені до Браїлова. За наказом браїлівського назиря стягувались до фортеці й інші задунайські частини, зокрема, з Кілії, Вилкового, Галаца, Бальчика, Мачина. За підрахунками О.Ф.Ланжерона, який командував корпусом на Дунаї, у фортеці Браїлів знаходилося до трьох тисяч задунайців, які могли “завдавати шкоду більш ніж турки і татари”; він також наголошував на тому, що лише запорожці знали зручні місця плавання по Дунаю, що особливо стало в нагоді при взятті Ізмаїла в 1790 р. російськими військами [16; 7. 9; 613]. Поповнення запорозької браїлівської залоги проходило не лише таким централізованим шляхом, але й через вербування окремих осіб, переважно не козацького походження, самими запорожцями. Так, Семен Дубина (близько 1769 р. н.), який походив з поміщицьких селян Савицького, перебував у бузьких козаках до 1797 р., після цього ходив матросом на грецьких судах у Грецькому архіпелазі. У Константинополі в 1807 р. він зустрів кошового Гната Коваля і за його пропозицією “поступив” на службу в браїлівські запорожці. Запорожець Прасковій Целіков (близько 1766 р.н.), кріпак поміщика Сосновського, втік до Молдавії близько 1778 р., а у листопаді 1806 р. в Ізмаїлі був підмовлений запорожцями і пішов з ними в Браїлів, де записався до Кущинівського куреня. Задунаець Василь Мастренко (близько 1759 р.н.) з козацьких дітей Золотоношського повіту, який був завезений дядьком в Кодак, де проживав вісім років. Потім він з чумаками перейшов до Ясс, де разом із запорожцями з Вилкового працював на рибних заводах сім років, а потім з кошовим Аркушею (Аркуша – Гаркуша був кошовим отаманом з 1796-1798 рр. – *О.Б.*) відправилися до Відня для боротьби з турецькими розбійниками, а звідти перейшов з козаками в Браїлів. Разом з ним під Віднем були Федір Часновський і Герасим Шатковський.

Інший козак Онисим Губа (близько 1784 р.н.) походив з поміщицьких селян Полтавської губернії. Чотири роки разом з батьком чумакув і з бурлаками зайшов до Аккермана, а потім у Хотин. Після взяття Хотина російськими військами (15 листопада 1806 р.) перейшов до Браїлова, де записався в Полтавський курінь. Яків Пономорьов (близько 1785 р.н.) з державних селян Полтавської губернії, жив заробітками в Одесі, згодом на рибних ловах в Аккермані. Дізнавшись про те, що російські війська наступають на Молдавію, перейшов до Браїлова і записався до запорожців, де служив кухарем у Дядьківському курені. У тому ж курені в отамана Лук'яна служив Яків Бойченко (близько 1779 р.н.) – кріпак з Єлисаветградської округи, який проживав у Вилковому, де займався рибальством, а у 1806 р. записався в браїлівські запорожці. У Мінському курені служив Василь Прозоренко (близько 1779 р.н.), кріпак поміщика Островського Київської губернії, який втік до Молдавії, на “лимані Разін”, (оз. Разелм на правому березі Георгіївського гирла Дунаю. Некрасівці називали оз. Разелм лиманом або озером Разін – *О.Б.*) займався рибальством, а в 1807 р. записався до козаків Браїлова. У цьому ж році записався до браїлівських запорожців Іван Чорноморець (близько 1786 р.н.), уродженець “Німецької Польщі повіту Бучачі зі слободи Маркової, що на річці Липівці (Ймовірно, тепер Бучацький район Тернопільської області – *О.Б.*)”. Він разом з батьком чумакував, проживав у Хотині, слугував у турка Османа-агі шість років, а коли російські війська оволоділи цим містом, перейшов у

Браїлів в турецькій одежі, де продовжував служити тому ж турку, а коли Чорноморець почав вимагати належну платню за три роки, Осман-ага поранив його з рушниці. Тоді Чорноморець втік до запорожців і перейшов з католицької в віру православну.

Перебували в запорозькій залозі Браїлова й колишні чорноморці Йосип Український (за запорозьким прізвиськом Білий) та Іван Таран (за прізвиськом Чорний), обидва близько 1759 р.н.. Перший з Харкова, з військових жителів. З 1772 р. проживав у Запорозькій Січі у козака Нижчестеблівського куреня Никифора Надбайли, після зруйнування Січі пішов у “щойно побудований Херсон, а потім у Станіслав” (Херсон – датою заснування вважається 1778 р., Станіслав – тепер місто Івано-Франківськ – *О.Б.*), де рибалив “до війни 1787 р.” (Російсько-турецька війна 1787-1791 рр. - *О.Б.*). Записався у чорноморці, брав участь у взятті Очакова, а після того, як чорноморці “відправились на Кубань”, залишився в Галаці з багатьма іншими запорожцями. У 1797 р. браїлівський паша почав збирати всіх розсіяних запорожців для боротьби з Позван-оглу та Пехлеваном (Пазванд-оглу – турецький феодал, який очолив заколот проти султана Селіма III і його реформ. Після кількох невдалих військових операцій турецький уряд затвердив Пазванд-оглу в званні паші і визнав правителем Відинського пашалику (Відин – місто в Болгарії). У боях проти Пазванд-оглу задунайські запорожці діяли в складі турецьких урядових військ і воювали проти нього більше п’яти років; Пехлеван – Пехлеван Ібрагім (1760-1820; Пегліван – прізвисько від *peglevan*, що з тур. означає “борець”), вихідець з Польщі, турецький феодал, один з отаманів кирджаліїв (розбійників Румелії), за прізвиськом Баба-паша (“батько”). Двобучужний ізмаїльський паша, який виступав проти влади та реформ турецького султана Селіма III (1789-1807). Задунайські козаки воювали проти нього на боці регулярних турецьких військ і входили до частин браїлівського назиря. Коли загони Пехлевана зламали опір турецьких регулярних військ під Рушуком, святкуючи перемогу, вони виставили близько сотні голів своїх ворогів у місті. Про жорстокість некрасівських загонів та їх взаємовідносини з Пехлеваном яскраво розповів О.Ф.Ланжерон: “Ці некрасівці найстрашніші та зліші вороги Росії; нещасні ті солдати, які потрапляють до їх рук, вони їх страшно роздирають”, некрасівські козаки визнавались досить заможними, тому “вони скинулись, щоб допомогти грошима Пеглевану, який сильно їх потребував і виставили йому 250 козаків, озброєних і одягнених так само як наші козаки. Пеглеван вибрав собі з них гвардію, яка ніколи його не залишала та до якої він мав більше довіри ніж до своїх турків” [9; 615]).

Інший чорноморець Іван Таран – міщанин з Харківської губернії м. Богодухова, брав участь у штурмі Ізмаїла та Мачина (Йдеться про російсько-турецьку війну 1787-1791 рр., штурм і взяття фортеці Ізмаїл відбувся 11 (22) грудня 1790 р.; Мачином російські війська оволоділи 28 червня (9.07) 1791 р. – *О.Б.*), а після переходу чорноморців на Кубань залишився в Молдавії та займався рибальством поблизу Вилкового в гирлі Дунаю. Тут записався до запорозької команди і за наказом браїлівського паші у 1806 р. перейшов до Браїлова і під час перемир’я займався рибальством.

Серед “запорозької команди” Браїлова були також Дем’ян Куцуба, Федір Бубушук, Кирило Безпалько, Василь Албанець, Іван Веселий, Роман Циганка, Григорій Шаботюк, Іван Кулик, Трофим Малко, Онисим Чапкей, Олексій Янченко, Яків Ісвалчук, Григорій Ткаченко, Іван Щербина, Козьма Герасименко, Степан Бровко, Григорій Лата, Деменко Чернобаїв, Тимофій Громов, Степан Міток, Василь Савченко, Григорій Радеюшнюк, Микола Видашенко та інші [3; 41-248. 8; *арк. 2 зв., 56 зв., 19, 28-29 зв. 17; 4. 18; 43. 20; 16-16зв. 21; 25. 23; 81-81 зв.*].

З початком війни у лавах задунайців відбувся розкол на дві партії – одна трималась турецької, інша – російської орієнтації. Російське командування, зацікавлене у ліквідації задунайського Коша і переході задунайських козаків до Росії, постійно агітувало козаків, використовуючи як таємні листування, так і офіційні заклики. 13 грудня 1806 р. новоросійський генерал-губернатор Е.Й.Рішельє звернувся до Гната Коваля: “Превосходительный, високочитимый господин запорожский кошовый атаман, любезный друг мой Игнатий [...], Вашему превосходительству и всему единоверному христианскому войску начальства вашего превосходительства свидетельствую сим мое усердное почтение”, далі губернатор пропонував перейти до Росії і від імені Олександра I обіцяв “на Кубані землю, права, привілеї і переваги кожному чину запорозькому” присвоїти. Звернення мав передати задунайський старшина Трохим Гайдабура [19;205-206], який зі 103 козаками на початку грудня перейшов з Ізмаїла. Сприяла переходу на російський бік також і агітація російського духівництва, внаслідок якої за свідченням Дмитра Капіноса разом з ним до Херсона перейшла група із 300 козаків, а “інші запорожці залишились за Дунаєм і вступили на службу до турків у фортеці й усі майже знаходились при гарматах в турецькій армії” [26; 344-344 зв.].

На початку грудня 1806 р. головнокомандуючий російською армією генерал І.І.Міхельсон запропонував браїлівському паші здатися. Останній відповів, що вкрай здивований такою пропозицією, адже Османська імперія не знаходиться в стані війни з Росією, і буде захищати фортецю [9; 588]. Зрозумівши, що Браїлів не можна зайняти так само легко як перед тим Аккерман, Хотин, Бендери, російські війська відступили. Однак головним завданням керівництва російської армії залишалось розкласти залогу Браїлова, яка, незважаючи на втечі з неї козаків, наприкінці 1806 р. нараховувала понад 1500 козаків [17; 4].

Дійовим засобом для цього стало штучне формування волонтерських команд у складі російської армії і, зокрема, так званого Усть-Дунайського Буджацького війська за зовнішніми ознаками схожого на колишнє Військо

Запорозьке. Його організація розпочалась у грудні 1806 р. Вже 22 січня 1807 р. Е.Й.Рішельє писав головнокомандуючому Молдавською армією І.І.Міхельсону, що йому відомо, що “за Дунаєм знаходиться понад 2000 козаків-запорожців колишньої Січі, в тому числі у Браїлові при назирі понад 800. Я запросив з них вже понад 130 чоловік. Вони за власним бажанням вступили у волонтерський полк, що формується в Кілії; щоб використати й інших, викликаний був мною один з них хорунжий, якому доручено від мене листа до кошового їх з оголошенням усього того, що лише можливо було обіцяти.... Вони, якщо б перейшли до нас, з великою користю можна було б використати їх на флотилії на Дунаї та навіть на тому боці річки” [22; 23-23зв.]. Того ж дня князь О.О.Прозоровський писав Е.Й. Рішельє, що з Браїлова в Галац постійно переходять запорожці, передбачаючи гоніння від турецької влади”, їх збирали в селі Маяки і відправляли до Одеси, а потім у Чорноморське військо [7; 65-68].

Занепокоєння в лавах турецьких запорожців сталося після оголошення маніфесту 18 лютого 1807 р. із запрошенням задунайців у військо. Задунайський запорожець Василь Завірюха згадував, що писар, який читав маніфест, “робив трактування його не в кращий бік. Втім, козаки писарю не повірили і хотіли втекти до російських військ, але зробити цього не змогли, оскільки завжди знаходились під міцним караулом” [18; 43]. 24-28 лютого 1807 р. з Браїлова перейшло 13 козаків, протягом березня – 168 козаків, квітня – 54, травня – 69, червня – 26, липня – 12, серпня – 6 (у серпні військо припинило своє існування). Всього 348 козаків [5; 19-71 зв.], серед них задунайський військовий писар Данило Білий та ієромонах Гервасій [2; 46]. Через це наведені вище свідчення Василя Завірюхи виявляються надто дивними. Поясненням такої поведінки писаря, ймовірно, може бути небажання викликати підозру турецької влади або кошового отамана в проросійській орієнтації, що могло призвести до страти його як зрадника.

Розкласти браїлівську залого намагались і через міністерство закордонних справ, зокрема, на прохання російського представника в Дунайських князівствах Родофінікіна – князя Волощини, К.Іпсіланті спробував залучити задунайців на бік Росії [2; 45]. Помститися К.Іпсіланті мав за наказом браїлівського паші талановитий військовий начальник Чалан-Огли. Не встигнувши схопити Іпсіланті, Чалан-Огли спалив місто Бузео, де знаходилась штаб-квартира генерала Платова, керівника донських козацьких полків [11; 321,565].

Незважаючи на втечі, запорозька залага Браїлова поповнювалась. Так, у квітні 1807 р. турки полонили 15 усть-дунайців, які перейшли р. Серет, щоб захопити худобу ворога. Їх “привели до начальника і він наказав зарахувати їх” до запорозької частини в Браїлові [11; 321-565]. Про те, що такі дії усть-дунайців були неодноразовими, свідчить і наступна скарга на їхнього кошового Фому Бучинського. Так, усть-дунайці, як колишні задунайські запорожці, знали, що на рівнині навколо Браїлова розташовувались досить заможні турецькі села, процвітання їх О.Ф.Ланжерон приписував виваженій політиці браїлівського паші. Група усть-дунайців награвувала у турецького населення Браїлова 70 овець, 60 голів рогатої худоби, а Бучинський разом з осавулом Романом Циганкою продали всю цю худобу за 246 левів і привласнили гроші [7; 72-75]. Вже у серпні 1807 р., після ліквідації Усть-Дунайського війська перейшов до Браїлова Мойсей Жончук (близько 1789 р.н.), який походив з селян-кріпаків поміщика Дедичева біля Богополя. Разом з братом через голод втік до слободи Осічки на річці Синюсі, де дізнався про набір до усть-дунайців. Прослужив у війську два місяці, після його ліквідації у серпні 1807 р. (Усть-Дунайське Буджацьке козацьке військо – *О.Б.*), він разом з товаришами перейшов у Браїлів до запорожців і служив на турецькій четі в матросах.

12 серпня 1807 р. між Росією та Туреччиною було укладено Слободзейське перемир'я, під час якого запорожці Браїлова займались рибальством або виконували різноманітні доручення місцевих турецьких чиновників. Так, задунаєць Герасим Шатковський (близько 1786 р.н.) з села Лошівка (поряд з Богополем, колишня Польща) графа Потоцького (Богополь – тепер район в межах міста Первомайськ Миколаївської області – *О.Б.*), “коли російські війська під керівництвом Суворова підкоряли Польщу” (1794 р. – *О.Б.*), перейшов у Хотин і служив у молдованина Іваниці, потім в Бендерах – у турка Ахмета Барактара, рибалив у Білгородському (Дністровському) лимані, де приєднався до запорожців, ходив з ними під Віден проти Позван-оглу, був поранений в праву руку, потім разом з запорожцями проживав у Катирлезі, потім знаходився в Браїлові, звідки супроводжував Юсуф-пашу (з 1810 р. командуючий турецькою армією) до м. Бараджі, потім до Анатолії в м. Харпут (на батьківщину паші), а згодом до м. Белабу, де залишив пашу, пішов у м. Адріанополь, а у 1808 р. повернувся до Браїлова і записався до попередньої команди [1; 13-15].

Після відновлення бойових дій у березні 1809 р. російські війська оволоділи Ісакчею, Тульчею, Бабадагом, Мачином, Ізмаїлом і запорожці разом з турецькими військами переходили до Браїлова. Так, задунаєць Іван Рибалка (близько 1777 р.н.), кріпак поміщика Самойлова з Київської губернії, був завезений батьком у малолітці за Дунай в “селище некрасівців Забродні, що має назву Серікію”. Некрасівці були донськими козаками-старообрядцями, які брали участь у повстанні Кіндрата Булавіна і після його поразки, на чолі з отаманом Гнатом Некрасовим, пішли на Кубань, у 40-70-х рр. XVIII ст. через внутрішні суперечки та політику російського уряду вони почали переселятися на Дністер і пониззя Дунаю. У 80-х роках їхня кількість збільшується і вони офіційно отримують дозвіл турецького султана на поселення у дунайських гирлах. Активна розбудова Січі задунайцями в 90-х рр. XVIII-початку XIX ст. і пов'язаний з тим перерозподіл земель, як засіб існування, мав призвести до конфлікту з некрасівцями. Значення мали не лише вигідне розташування землі у Дунайському гирлі, плавні, рибні лови, не

останню роль відігравали різні релігійні конфесії запорозьких та некрасівських козаків. Доки турецький уряд не звертав уваги на відносини між задунайцями і некрасівцями, стосунки між ними дійшли до кривавих розправ. У російсько-турецькій війні 1806-1812 рр. некрасівці та задунайські запорожці часто разом брали участь у бойових діях у складі турецьких частин; Серікіюй – Серикіюй, село на оз. Разелм, тепер у Тульчинському повіті Румунії. Після смерті батька він перейшов в Дунавець (у даному випадку мова йде про притоку Дунаю, річку Дунавець – *О.Б.*), де займався рибним ловом. Після взяття Мачина разом з аяном Ганжею (Аян – в Туреччині цієї доби повітовий начальник, градоначальник – *О.Б.*) перейшов у Браїлов, де був зарахований у Мінський курінь [3; 244].

9-10 квітня 1809 р. російські війська під керівництвом князя О.О.Прозоровського розпочали облогу Браїлова. Браїлівська фортеця (колишній грецький монастир) була обнесена двома валами та двома ровами. Фортецю та передмістя оточував ретраншемент з обох сторін, який йшов до Дунаю. У фортеці знаходилось до 15 тисяч осіб, в тому числі озброєні місцеві жителі, яничари, жителі Хотина, Бендер, Кілії, запорожці, некрасівці та до 500 російських дезертирів. Назир і комендант Браїлова Ахмет-ефенді (згодом великий візир), за спогадами графа О.Ланжерона, вартий був усієї залоги фортеці. Хоробрий до нерозсудливості, розумний, досвідчений у військових хитрощах, хороший партизан, він міг вселити відвагу серед своїх військ [10; 227-228].

На початку облоги російське керівництво запропонувало браїлівському паші здатися, але він відмовився. Штурм фортеці був призначений в ніч на 19-20 квітня у складі 8 тисяч солдатів, для обстрілу підійшло 30 баркасів і човнів з Галаца. Штурм виявився досить невдалим, і російські війська відступили 7 травня 1809 р. Відразу браїлівський паша вийшов з фортеці з кіннотою і почав переслідувати частини донського отамана Платова, але той з козаками дав турецьким частинам відсіч [13; 159-160,177]. Ахмет-паша і надалі постійно робив вилазки з фортеці для поповнення запасів продовольства і хвилювання російських військ.

Після цих подій чимало задунайців Браїлова протягом квітня-червня 1809 р. почали переходити на бік росіян. Це було спричинено обставинами: небажанням битися з росіянами; незадоволенням турецькою адміністрацією, що більше року не виплачувала гроші за службу; свавіллям і зловживанням турецьких феодалів. Так, згаданий вище Василь Мастренко через те, що, поки служив у запорожцях, не отримував визначеної платні за півроку, а мав отримати 108 левів, утік. Разом з ним втік Запорожець Василь Головченко (близько 1780 р.н.) з колишніх державних селян з Саратовської губернії малоросійської слободи Покровської. Він зайшов з чумаками у Глухів, звідти в Одесу і Дністровський лиман, де записався до запорожців і з ними перейшов до Браїлова, не бажаючи воювати проти російських військ перейшов у російський табір, переслідуваний двома турками. Інший козак Михайло Дубовенко (близько 1785 р. н.) з селян-кріпаків поміщика Проскурова Київської губернії Васильківського повіту, втік і жив заробітками у Одесі та Буджаку, у Кілії приєднався до 50 запорожців (ймовірно записався до усть-дунайців – *О.Б.*), брав участь в осаді фортеці Ісакча, де його взяли в полон турки і хотіли відтяти йому голову, але один з турків Магмет викупив його за 100 левів і взяв до себе служити конюхом, влітку 1808 р. Головченко втік до запорожців і прибув з ними в Браїлів, де займався рибальством. Серед тих, хто втік до російських військ, були також курінний отаман Іван Шереметенко, козаки Тимофій Гард, Микита Харченко, Олексій Таран, Іван Овсієнко, Микола Діброва [6; 5-10 зв., 21-21 зв.], [4; 224].

У листопаді взяти Браїлів вирішив князь П.І.Багратіон, який замінив на посаді головнокомандуючого Молдавською армією О.О.Прозоровського. На цей час залога Браїлова складалась усього з 5 тисяч осіб. Корпус Ессена (7,5 тис. осіб) розпочав повторну облогу фортеці, кожного вечора Браїлів обстрілювала російська флотилія [12; 239-240].

21 листопада (3 грудня) 1809 р. турецькі війська Браїлова капітулювали. Командуючий військами паша Абдул-Какман підписав капітуляцію. Разом з назирем пішло 1100 вершників, 4100 піхоти, 11300 мусульманських жителів. Росіяни вимагали видати дезертирів, але марно [10; 418-422]. 55 задунайців перейшли на російський бік незважаючи на те, що могли піти разом з турецькими частинами. Їх не зарахували до 9-го Чорноморського козацького полку, тому що там було “таких вже багато”, і їх відправили спочатку до Одеси, а потім на Кубань. Серед них були Василь Боровик, Іван Захарченко, Антон Маяк, Андрій Чуприна, Гордій Волошук, Каленик Шкода, Василь Тріко, Микола Молдован, Максим Черніга, Іван Садко, Павло Кривський, Тимофій Громов, Федір Шеповал, Василь Теплой, Захарій Заров. Один з них, Гнат Щербина, був визнаний колишнім чорноморським козаком, що втік під час війни з Дунайської флотилії і був відправлений до суду в Браїлів. Слід зауважити, що на квітень 1820 р. до Чорноморського війська прибули лише 27 з 55 запорожців, які були розподілені по куренях за власним бажанням, а інші знаходились в шпиталях через хворобу або померли [8; 2 зв. 56 зв. 19. 28-29зв].

Задунайські запорожці, які залишились в турецькій армії, з Браїлова перейшли до Рущука, після цього, до речі, у відомих документах зникають згадки про кошового отамана Гната Коваля.

Таким чином, під час російсько-турецької війни 1806-1812 рр. запорозька залога Браїлова зберігала козацьку адміністративно-управлінську структуру, і навіть уособлювала Кіш, брала участь у бойових діях на боці турецьких військ. Аналіз біографічних даних козаків, які переходили до російських частин протягом війни, дозволяє твердити, що, перш за все, це були молоді люди, здебільшого, не козацького походження, які недовго перебували в козацтві,

а записались до нього внаслідок тривалих блукань по Бессарабії та Добруджі. “Старі” дніпровські запорожці та старшина, як правило, переходили на російський бік під час формування Усть-Дунайського Буджацького війська, коли невизначеність становища з Січчю та їх подальшого перебування в Туреччині змушували шукати для своїх родин землі для постійного оселення.

Джерела та література:

1. Бачинська О. Задунайські запорожці у вирі російсько-турецької війни 1806-1812 рр. //Тези доповідей Першого міжнародного конгресу “Національна перлина Запорожжя: впровадження інноваційно-інвестиційних технологій гармонізації біоекосистеми о.Велика Хортиця”, 26-28 вересня 2004 р., м. Запоріжжя. – Запоріжжя, 2004.
2. Бачинський А. Д. Січ Задунайська. 1775-1828 рр.: Історико-документальний нарис. – Одеса: МП “Термес”, 1994.
3. Бачинський А.Д. Життєописи задунайських запорожців. 1809 р. травень //Записки історичного факультету Одеського державного університету. – Одеса, 1995.
4. Голобуцький В. О. Чорноморське козацтво за Бугом (До питання про соціально-економічний розвиток Степової України) //Наукові записки інституту історії АН України. – К., 1952. – Т. 4.
5. Державний архів Краснодарського краю (далі-ДАКК), ф.250, оп.2, спр.151.
6. ДАКК, ф.250, оп.2, спр.167, арк.5-10 зв., 21-21 зв.
7. Державний архів Одеської області (далі - ДАОО), оп.218, спр.2 за 1807 р., арк. 65-68.
8. ДАОО, ф.1., оп.218, спр.3 за 1810 р.,
9. Записки графа А. Ф. Ланжерона: Война России с Турцией. 1806 – 1812 гг. //Русская старина. – 1907. – Кн. 2, июнь.
10. Записки графа О.Ф.Ланжерона. Война с Турцией. 1806-1812 гг. // Русская старина. – 1908. – №4.
11. Записки графа О.Ф.Ланжерона. Война с Турцией. 1806-1812 гг. // Русская старина. – 1908. – №8.
12. Каюк С. (Могильова С. М.). Задунайська Січ (1775-1828 рр.): Автореф. дис. ... канд. іст. наук: 07.00.01 /Дніпропетровський держ. ун-т. – Дніпропетровськ, 1999.
13. Михайловский-Данилевский. Описание Турецкой войны в царствование императора Александра I. 1806-1812 гг. – С.Пб., 1843.
14. Миллер А.Ф. Мустафа паша Байрактар: Оттаманская империя в начале XIX в. – М.-Л., 1947.
15. Петров А. Война России с Турцией.1806-1812 гг. Т.1.– С.Пб., 1885.
16. Російський військово-історичний архів (далі-РДВІА),ф. 14209, оп. 165, зв. 24, спр. 56, ч.2.
17. РДВІА, ф. 14209, оп. 165, зв. 25, спр.58, ч.3.
18. РДВІА, ф. 14209, оп. 165, зв. 25, спр.58, ч. 4.
19. РДВІА, ф.470, оп.1, спр.1.
20. РДВІА, ф.14209, оп.165, зв.25, спр.60.
21. РДВІА, ф.14209, оп.165, зв. 31, спр.26, ч.1.
22. РДВІА, ф.14209, оп.165, зв.26, спр.66.
23. РДВІА, ф.14209, оп.165, зв.57, спр.1.
24. Рябінін-Скляревський О. З життя Задунайської Січі //Невичерпні джерела пам'яті: 36. наук. статей, матеріалів і републікацій. Т. II: Задунайська Січ. – Одеса, 1998.
25. Сапожников И.В. Начало Задунайской Сечи: Дунайская паланка и Кош в Катырлезе (1776-1795) //Архів. Документ. Історія. Сучасність: 36. наук. статей та матеріалів/ Праці Державного архіву Одеської області. Т.IV. Одеса: Друк, 2001.
26. Центральний державний історичний архів м. Києва, ф.245, оп.1, спр. 8, ч.1.